

nytte, at Enhver især ser ud fra den Stilling, hvorfra han er udgaaet, og som han, om ikke reelt, saa idetmindste formelt repræsenterer; men saa maa vi se paa, hvad der er til hele Landets Gavn og til hele Folkets Bedste og se, hvad det kan bære, og jeg anerkender for mit Vedkommende, at enhver af de 5 Grupper her i Thinget, baade de 3 Venstregrupper og de 2 Højregrupper (Afbrydelse) — ja, jeg kan ikke se Andet, end at Højre strengt taget er delt i 2 Grupper — at enhver af disse 5 Grupper, saaledes ser det idetmindste ud, ikke alene for mig, men for mange Andre . . . (Afbrydelse af Røfod). Det ærede Medlem har maaste en Gruppe for sig selv; jeg skulde næsten tro, han har en republikansk Højregruppe, som ved Velighed vil komme til at marschere ud; men det skal jeg ikke nærmere komme ind paa. Jeg synes dog, at der bør gjøres Noget i denne store Sag, som Folket nu har ventet paa saalænge, og med Hensyn til hvilken man fra Højregrupperne har talt i høie Toner om — jeg mener med Rette — at der virkelig herhjemme maatte gjøres Noget, og der er da ogsaa talt derom fra Venstregruppernes Side. Der er imidlertid en Ting baade i denne Debat og i Debatten forhen, hvorved man kan gjøre Skade, igjennem høie Toner, det er, naar man taler et Ord, hvormed man vil binde Andre, men ikke føler sig selv bunden. Det, der er det Afgjørende, er, at man ved de stærke Ord, der tales, naar det kommer til Stykket, ikke blot vil binde Andre, men ogsaa føler sig selv bunden, og naar jeg saa ser ud i Salen til alle Sider, tror jeg, at Stylden før, at vi ikke ere komne længere, have vi ligemeget af. Lad os derfor gjøre, hvad vi kunne, thi endnu tror jeg, at der kan gjøres Noget, naar vi blot ikke se hen paa Partistillingen, men se paa, hvad Danmark, vor Moder, vort Fædreland og vort Folk kræver. Jeg siger, at de, der have sat de mindste Summer op, have ligesaa stor Fædrelandskjærlighed som de, der have sat de allerstørste Summer op, fordi de Første sige, og det sige vi Andre med, at der er mange andre Interesser, som gjøre Folket stort, og som ingenlunde bør forsmindes. Jeg tror, at de have ligesaa varm Fædrelandskjærlighed som de Andre, men imidlertid staar det jo engang fast, som ogsaa er fremhævet af det ærede Medlem for Storeheddinge (Seavenius) — skjøndt jeg ellers ikke er enig med

det ærede Medlem, kan jeg dog ikke Andet end give ham Ret deri — at, hvis vi ikke blive enige om en ny Hærløb, bliver den nuværende Sum staaende. Hvad gjør saa den høitærede Krigsbestyrelse. Den tager i visse Tilfælde af de Summer, der ere bestemte til visse Ting, og anvender det, den saaledes tager, til noget Andet, som den mener er rettere og bedre (Afbrydelse), ja, i visse Tilfælde. Jeg gaar videre. Jeg siger, at selv om Krigsbestyrelsen gjør det, og den kommer herind i Thinget og siger: Ja, juridisk taget er det urigtigt, men det er egentlig Ret i sig selv, vi have gjort en gavnlig Gjerning derved, kunne vi saa gjøre Noget derimod, og dersom saa Ministeriet vil reise en Konflikt herpaa ude i Folket og sige: Juridisk talt have vi brugt Pengene lidt anderledes, end de skulde, men de vilde være daarlig anvendte, naar vi havde brugt dem efter Bestemmelsen, men som de nu ere anvendte, ere de godt anvendte, og dersom saa Ministeriet kunde vise det lige saa klart som to og to er fire, at paa den Maade, som de strengt taget skulde været anvendte, vilde de være smidte i Rendestenen, saa tror jeg rigtignok, at mange vilde sige, at det er rigtignok juridisk Uret, hvad Krigsbestyrelsen har gjort, men moralsk taget, paa en anden Maade set, bliver det igjen den høieste Ret (Afbrydelse). Ja, Uret er, ligesom man nu tager det. Der er jo forskjellig Slags Ret her i Verden! Det staar saaledes for mig, at der virkelig er en Stemning i Thinget for at komme til en Forstaelse, men jeg synes, at enkelte af de Toner, her have lydt idag, ikke ere Toner til at synge Folk sammen med, men snarere Toner til at faae Folk fra hinanden med. Jeg tror, at vi vilde have godt af at funde os en lille Smule paa Sagen, og derfor vil jeg henstille til den høitærede Formand, om det ikke kunde lade sig gjøre under en eller anden Form, at den videre Forhandling af Sagen opsattes en 2 a 3 Dage. Man veed ikke, hvad der mulig kan ske i den Tid. Selv om man vil sige, at det Hele, der kan komme ud af det, alligevel dog vil blive et meget magert Forlig, saa siger jeg, at netop i dette Tilfælde er et magert Forlig bedre end en fed Proces. Med Hensyn til det Spørgsmaal, hvor Skylden ligger for, at vi ikke ere komne nærmere, tror jeg, at hver af Grupperne har sin Skyld, og jeg tror ogsaa, at den høitærede Krigsminister ikke er uden Skyld, men